

unlimited

Bir adım daha

The Pill, Serpilen, Genel sergi görüntüsü, İstanbul

2 Nisan 2017 tarihine kadar Balat'ta yer alan The Pill Galeride devam edecek olan Serpilen sergisi Leyla Gediz'in son dönem çalışmalarını bir araya topluyor. Kendi dünyasını bir bütün olarak paylaştığını söylediği sergi hakkında konuşmak üzere Müge Büyüktalaş sanatçı ile buluştu.

The Pill'in Balat sahiline açılan kapısından giriyorum. Girişe bakan duvarda Leyla Gediz'in atölyesinden bir fotoğraf asılı. Fotoğrafın asılı olduğu duvar, galerinin girişiyse Serpilen'in yayıldığı ana sergileme alanı arasında bir perde gibi, duvarın arkasındakileri görmeyi engelliyor. Atölye sanatçı için birçok hissin ve kararın başlangıç noktası. Bir filmin açılış sahnesi gibi, girişteki bu fotoğraf zihnimize bir mekanı yerleştiriyor.

Fotoğrafın adı da amacını destekliyor: Interface. Türkçede arayüz anlamına gelen bu kelimeye en çok bilgisayar dilinden aşinayız. Bilimsel terminolojide de geçiş alanlarını ifade ediyor, örneğin sıvıdan halden katı bir hale geçişi de bir arayüz destekliyor. Girişte fotoğrafın asılı olduğu yerin etrafında sergi hakkında açıklayıcı metinler serpiştirilmiş (basın bülteni, Murat Alat'ın şiiri ve sergide yer alan işlerin görselleriyle beraber detaylı bilgilerine yer verilen liste). Hepsinden birer tane alıyorum. İçlerinden biri A4 kağıt üzerinde sergide yer alan işlerin numaraları ve isimleriyle beraber yerleştirilmenin takip edilebileceği bir nevi harita. Birçok sergide karşılaşılabileceğiniz, sergiyi anlatan metinlerle eşlik eden bir tür mekan kılavuzu.

Elime bir tükenmez kalem alıp kağıdın üzerindeki numaraları birden başlayarak küçükten büyüğe birbiriyle birleştiren çizgiler çizmeye başlıyorum. Çizgiler tamamlandığında bir yıldız haritası ya da takımyıldızı çizimine benzer bir şekil ortaya çıkıyor.

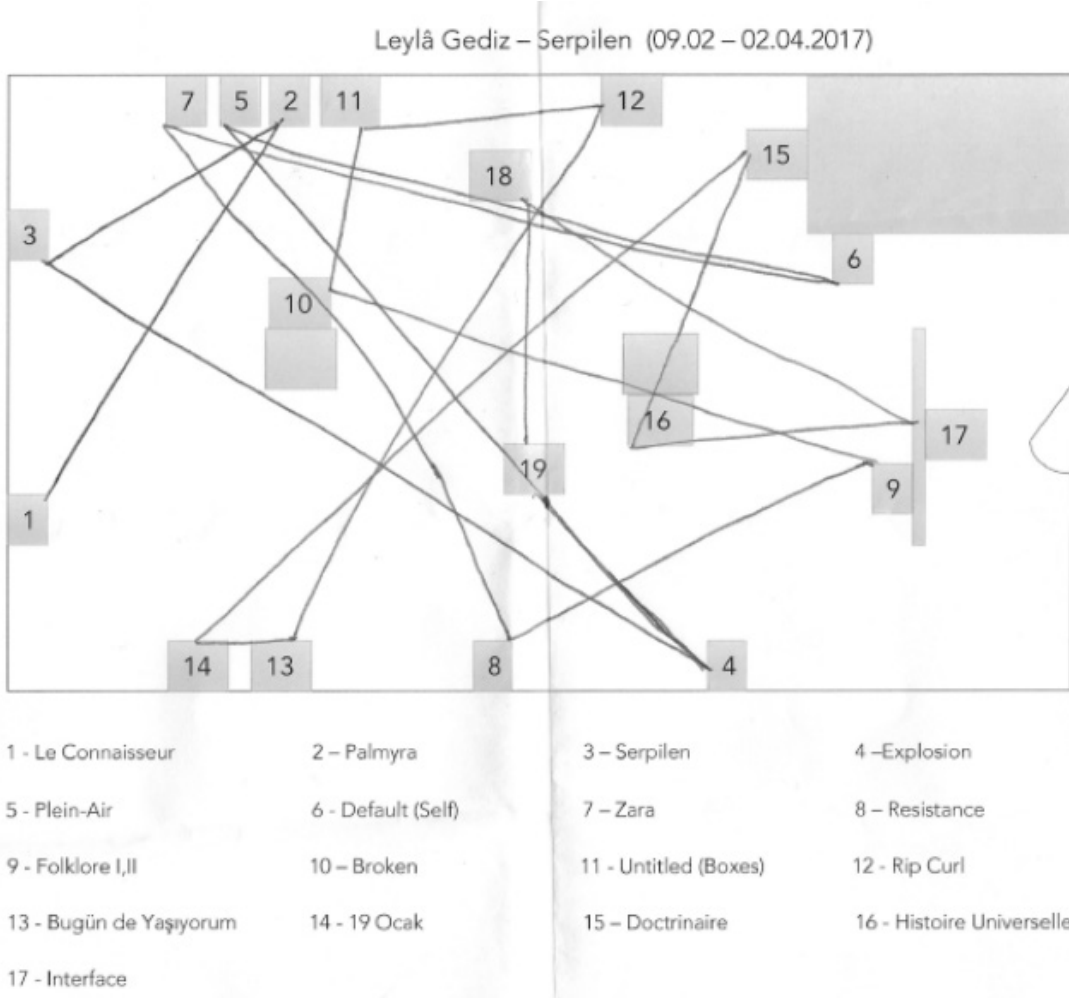
Sergiyle aramdaki küçük oyunu bir kenara bırakıp, gezimi tamamlıyor ve çizdiğim karalamayla beraber Leyla Gediz'in yanına gidiyorum. Serpilenenden ve önceki işlerin-den bahsetmek üzere konuşmaya başlıyoruz. Sergiyle kurduğum kişisel ilişki Leyla Gediz'in kendi sözleriyle birleşerek yeni bir kümelenme oluşturmaya başlıyor "... her keşif ya da alabileceğin bir ders, yaşayabileceğin bir karşılaşma, bunlar ne kadar biricik..."

Serginin girişinde atölyeden bir fotoğraf var. Sergi yerleştirmesine de atölyeden galeriye taşıdığı objeler eşlik ediyor. En özel alanını izleyiciyle paylaşmaya nasıl karar verdin?

Bu sergide benim için ilginç olan, pratiğime dair bildiğim, atölyemde yaşadığım ne varsa onu sansürlemeden, cilalamadan olabildiğince ham haliyle paylaşmak istemem-di. Biraz da olsa bunu başardığımı düşünüyorum. Deneme sonrası anladım ki aslında daha özgür olabilirim. Önceki yıllarda beklentileri karşılamak üzere, farkında bile olmadan kendimi sansürlediğimi düşünüyorum. Her zaman resmin sathına sığmayan bir tarafım vardı. Üniversitede öğrenciyken, mezun olurken gösterdiğim işlerde nesne ve tuval üzerine uygulamalar yan yana geliyordu. Bu zamanla felsefi bir sorunsala dönüşüyor. Bu sergi de bence yeniden içeriğin ve sorgulamanın merkeze oturmuş olması üzerine kurulu. Tavuk mu yumurtadan çıktı, yumurta mı tavuktan? Nesnelere orada ve resimler yanında duruyor, ama nesnelere mi resimden çıktı yoksa resimler mi nesneden? İki yöne doğru giden bir pratiğin ortasında duruyorsun. Serginin bel kemiğini oluşturan ikilik, resmedilmiş nesneyle, resmin kendi nesnesinin gündelik hayatımızdaki diğer nesnelere kurduğu ilişki.

Moving Museum'daki çok parçalı sergilemeden sonra ilk kişisel sergin. O sergide beni şaşırtan kullandığın renkler olmuştu, alıştığımız renk paletinin çok dışında seçimler-di. Son birkaç yıldaki üretimlerin, hayatındaki değişiklikler, hepsi bu sergideki işlerin ortaya çıkış sebeplerine dair ipuçları barındırıyor. Sen nasıl tanımlarsın bu süreci? Moving Museum'daki renk seçkisi bence tamamen hormonal, Anka'ya yedi aylık hamileydim, artık patlama geçiriyordum. İçimdeki neşe ve çocuksuluk dışarı çıkmıştı, mutlu bir sergiydi. Hakikaten şimdi bakınca, sonrasında yine bir sürü şey oldu. Bir takım noktalarda ayar yapıyorsun belli ki. Normalde kullandığım renk paletindeki renkler çok ara renkler, onları arayıp bulmak gerekiyor. Bir de o sergideki renkler akri-likli, bebeğe zarar vermesin diye yağlı boya kullanmamam tavsiye edilmişti. Korumacı bir zihniyetle direk tüpten çıkan renkleri kullandım, oradaki kararlar böyle bir naiflik ve basitlikteydi.

Daha da evveline gidersek, Rampa'daki Gelecek Zaman sergisi ve sonrası sanatla, hayatla, çocuk yapmakla ilgili başka düşünceleri dile getirdiğin zamanlarmış. Geçen sürede birçok şey tersine, iyi anlamda değişti. Arada Kilimli Konak sergisi var mesela, şimdi buradasın. Yeni bir galeriyle iş birliği ve pratiğinde yeni açılımlar var. Hayat sürprizlerle dolu. Benim için o trenin kaçtığını düşünüyordum. O tarihte de onun öncesinde de, gerçekleşmeyen şeylerin yarattığı hayal kırıklığıyla herhalde büyük bir depresyonda. Bir daha da olmaz inancına teslim olmuştum. Bu aslında ba-karsan mesleki olarak bir duraksama dönemine de denk geliyor. Eşimle ilk tanıştığım zaman çok verimli bir çalışma döneminde değildim. Sonra galeriden ayrıldıktan sonra

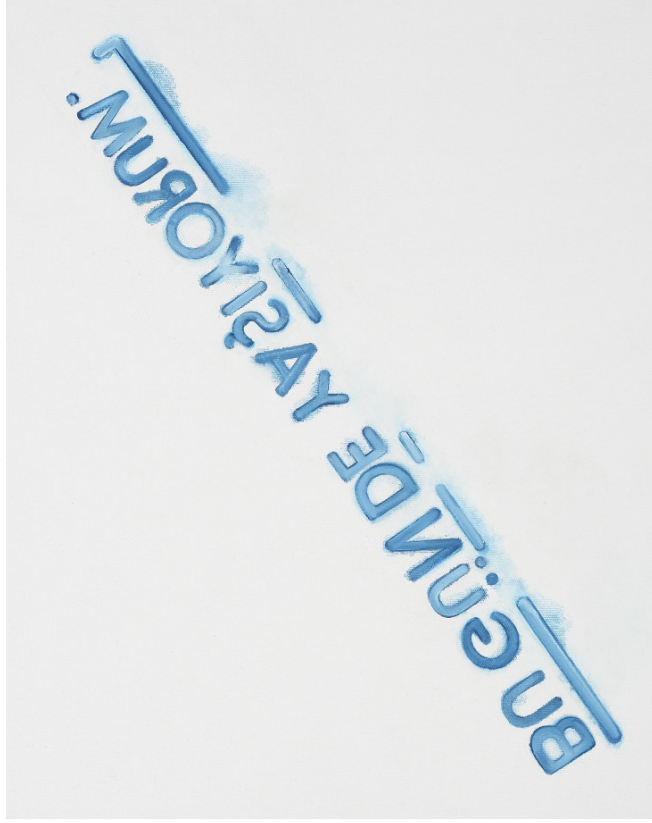
bir şeyler olmaya başladı.

Sanatçılar şu hataya düşebiliyor: Bir galeriyle çalışmaya başlayınca her şeyi galeriden beklemek. Ben de benzer bir rehavete kapılmıştım galiba. Çok etkili olamadım. Sonra galeriden ayrılmaya karar verdim. Galeriden ayrılmak beni toparladı. Kendi ayaklarının üzerinde durunca daha atik olmaya başlıyorsun. Kilimli Konak zamanı daha çocuk düşüncesi de yoktu.

Sanatçılar şu hataya düşebiliyor: Bir galeriyle çalışmaya başlayınca her şeyi galeriden beklemek. Ben de benzer bir rehavete kapılmıştım galiba. Çok etkili olamadım. Sonra galeriden ayrılmaya karar verdim. Galeriden ayrılmak beni toparladı. Kendi ayaklarının üzerinde durunca daha atik olmaya başlıyorsun. Kilimli Konak zamanı daha çocuk düşüncesi de yoktu.

Gezi'den sonra Ağustos'ta Eylül'de hep birlikte bir depresyona düşüşe girmiştik, o zaman bizi bir çocuk kurtarır diye düşündük, şimdi bir çocuğumuz olsa... Mutluluk kaynağı gerekiyordu. Bütün o süreçte bir galeriye bağlı olmamak, kendi ayaklarının üzerinde durmak fiziksel olarak işlere de yansıyan bir şey oldu...

Press Review
Unlimited, Muge Buyuktalas, March 2017

Leyla Gediz, Bugün de Yaşıyorum, Tuval üzerine yağlıboya, 50x40x4 cm, 2015

Leyla Gediz, Le Connaisseur, Tuval üzerine yağlıboya, 100x80x4 cm, 2016

Press Review
Unlimited, Muge Buyuktalas, March 2017

Leyla Gediz, Nesilden Nesile, Çiçek saksıları (çimento) ve kuş yemi (buğday), 40x46x30 cm, 2017

Leyla Gediz, Rip Curl, Tuval üzerine yağlıboya, 50x70x4 cm, 2016

Bu cisimlerin sergi mekanına girmesi, asamblajların oluşması aşama aşama oldu. Sue-la'nın (Suela Jane Cennet) çok pozitif bir etkisi var bu süreçte. Bir noktada onun da eşit derecede bu araştırmayı paylaşmak ve sergilemek istemesinin etkisi çok. Sadece resim, tuval üzerine yağlı boya göstermek isteseydi olmazdı herhalde.

Bilirkişi (Le Connaisseur) işinden konuşmak istiyorum. Resmi elinde tutan adamlar resim arasında bir çizgi var. Bakanla bakılan arasındaki ilişkiye kasti bir müdahale. Senin işlerine dışarıdan bakarken birçok yazı ve dışsal okumada resimlerin arkasındaki hikayeye ilgilenmek gibi ortak bir eğilim var. Senin bu konudaki hislerin nasıl? Biraz hata da yapıyorlar, bu resimlerin benim anlatımımın dışında da birer hayatları olduğunu anlatıyor bu resim. Neticede ben ne yakıştırsam da onlara, benim hayatımda nereye oturduklarını anlatsam da, bu resmin kendi başına bir etkisi bir sözü herkese ayrı işleyen bazı kaliteleri var. Bir şey dayatmak da istemiyorum. Bir röportaj yapıldığı zaman bunu nasıl yaptın neden yaptın sorusu en başta geliyor. O zaman anlatmaya başlıyorsun. Tamam bu da değerli bir şey, benim sözlerimle benim bakışımı anlamak adına. Birkaç röportaj verdikten sonra karşı taraf bunları nasıl görüyor ve nasıl anlıyor hiç sormuyoruz. Benim işlerimi nasıl gördüğüm neden bu kadar çok soruluyor? Kişisel hayatımda bunların hepsi tabii ki bir yere oturuyor ve mutlaka orada resmi yapılan nesnenin benim önüme gelişinin bir öyküsü var. Sonra ben ona bir isim veriyorum. Bunların hepsi hikayenin parçası ama bunların hiçbirini bilmeden de resim işliyor. Bir yerden sonra ben kendi sözlerimi duymaktan sıkılıyorum. Bu resimde bütün bu okumalardan da bu anlatıdan da onu uzaklaştırmak istiyorum.

Resimleri tasarlarırken, buna tasarlamak diyebilirim, kurguluyorum, neyin resmini yapacağım kısmı uzun zamanda çıkıyor. Pratiğimin, zamanımın yarısı konuyu belirlemekle geçiyor. sonra onu fiziksel olarak uygulamak işin ikinci kısmı oluyor. Aslında çoğu zaman benim için daha zor ve meşakkatli, teknik anlamda sınırdığım, teknik zorlukların üstesinden gelmem gereken, işin hamallığı bir yerde.

Esas beni heyecanlandıran evvela bu fikir oluyor. Buluşma anları beni heyecanlandırıyor ve eğlendiriyor. Mesela Le Connaisseur'de de kaynak fotoğrafı kalınca bir cildin, Life mecmuasının içinde gördüğüm zaman tüylerim ürperiyor. Genelde o karşılaşmalar şöyle oluyor, birden bire kafanda taşıdığın birçok endişenin karşılığını orada görüyorsun. Resim üzerine çok düşünmüşsen o zamana kadar, o düşüncelerin karşılığını orada bir anda görüyorsun. Normalde bu tablonun içinde başka bir resim vardı, onu çıkarıp oraya kendi karalamamı koyarken yüksek alçak arasında bir yerde düşünüyorum. Adamın hali tavrı ciddiyeti zaten beni rahatsız ediyor. Onu olabildiğince hafifletmek, onun için zor bir şey koymak istiyorum. Onun gözlüğü, yakası, kravatına, tertipli saçına tezat bir şey koymak istiyorum. Karalamayla o kişiyi ötekileştirmek de istemiyorum. Ben de varım orada. Bu seçimler hep resmin çok ciddiye alınmasından geliyor. Resmin belli sınıflara mal edilmesini, toplumdaki hiyerarşik düzeni onaylamasından haz etmiyorum. Bugün de baktığında koleksiyoner o resmin maddi karşılığını verebilecek kişidir. İster istemez bir elitizm elit bir dönencede bu alışveriş vücuda gelebiliyor. Bu sınıfsal bir eleştiri ve aynı zamanda o hiyerarşiyi zorlamak. Sınıfsal duruş, ciddiyet, kendini önemseme haliyle oyun oynamak istiyorum.

Bu zamana kadar resim pratiğiyle tanınan bir sanatçı olarak, resme yönelik bu tavırla hep bir mücadele içinde miydin?

Hep çarpıştım, resmi salt bir yatırım aracı olarak gören veya resimleri bir imza olarak gören, sığ bir yere çeken zihniyetle kavgam var. Eleştirel gücünden, karakterinden soyutlayıp dekoratif veya yatırımsal bir araca dönüştüren zihniyetten bahsediyorum. Resim o yüzden güncel sanatta diğer sanat dalları tarafından da dışlanıyor. Bunun bir nedeni de resmin ticari boyutu ve piyasası. Bu bir tür tehlike gibi, resmin ağırlığını ve ciddiyeti, bir söz söyleme aracı olarak potansiyelinden çalan bir şey. Resmin ne yazık ki, kendi içinde bir dilemması var. Üretimimde bir resmi tekrarlamayarak bu noktadaki tavrımı çalıştığım galerilerde de korudum. Bir yandan çok güçlü ve baskın bir piyasa var ve yer yer kendini sansürlemene yada bazen -her şeye rağmen- beklentilere karşılık verme çabasına girebiliyorsun. Hiçbir şekilde taviz vermedim diyecek sanatçı bulunamaz. Hiç olmazsa hayatlarının bir döneminde taviz vermek zorunda kalıyorlar ve bundan ders alıyorlar. Bununla sorun yaşamayan sanatçı modeli de var. Bu en baştan neden resmi seçtiğinle ilgili bir soru. Le Connaisseur tablosunda resmi çizgiyle ayırmamın sebebi, resmin kendine ait bir varoluşu olduğunun altını çizmek. Tam olarak ona sahip olmak, onu izah etmek, okumak, her anlamda, entelektüel olarak onu sahiplenmek de buna dahil, bir takım resim üzerindeki hesaplardan resmi korumak aslında.

Bugün de yaşıyorum Cengiz Çekil'in Günce isimli işini tuval üzerine aktarıldığı bir resim var sergide. Çekil'in Günce'sinde sağda gördüğümüz damgayı, tuvale sayfanın arkasından görünüşü olarak resmederek tersten gösteriyorsun. 19 Ocak işi ve bu iş daha direkt referanslı işler aynı zamanda.

Çok güçlü bir iş, slogan bir cümle. Cengiz hocanın vefatı üzerine bu kafamda çınılıyordu. Diyorum ya çocuktan sonra hayatın kırılmağına, her şeyin gelip geçiciliğine daha da uyanıyorsun. Sanat yaşamaya devam ediyor. Ama kişiler ölüyor. Cengiz hoca öldü ama o cümle yaşamaya devam ediyor. Bu çok ilham verici bir şey. Paris'teki Bataclan olayından sonra burada bir konserde çok korktuğumu ve orada olmak istemediğimi hatırlıyorum. Ta ki bir noktada neyse bugün bir şey olmayacak galiba deyip, rahatladım, ılık ılık kaslarım gevşedi ve konserin son birkaç parçanın tadını çıkarabilir hale geldim. O zamanda kendi kendime "oh bugün de yaşıyorum," dedim. Cengiz hoca da yeni vefat etmişti, zaten aklımdaydı, ezberimdeydi o cümle ve arkasından bu iş çıktı. Genelde böyle oluyor. Beyin bizi yolda bıraktığında ezbere alınmış cümleler devreye giriyor. Bunu bazı hastalarda da görebilirsin, sanki hiçbir şeyleri yokmuş gibi konuşmaya devam ederler.

Cengiz hocanın günlüklerinde hep sağ sayfaya damgayı basıyor, sonra sayfayı çevirdiğinde arka tarafa izi geçiyor. Ters düz gidiyor. Aslında ben de izinin resmini yaptım, gölgesi gibi düşünebilirsin. Damganın değil de damganın arkasında bıraktığı mürekkebin izinin. Oradan almak istedim cümleyi, bayrak yarışı gibi düşün. İlk kez de yaptığım bir şey değil. Daha öncede sevdiğim isimlerin işleriyle böyle bir alışverişim oldu. Cover diyorum ben buna. Tuvale aktarmakla zaten, pratiğimde önemli olan bir cümleyi resme aktarıyorum. Resmin ölmediğine de temas etmiş oluyoruz böylece.

Resmin eleştirel potansiyelinin yada resmin gerçekten dışı dokunur bir söylemi var. İnsanların gözüne hoş gelir gelmez. Bu karanlık bir resim. Bunlar kolay resimler değil. Bu resimlerin derdi var. Hoş gözüksün diye bir resme başladığımı hatırlamıyorum. Bir yer sancıyor ve oradan başlıyorum. Rahatsızlıktan resim yapıyorum. Bir şey beni itekliyor. Bazı insanların hiç rahat etme lüksü olmuyor zaten. Sen zaten rahatsız birisiysen her yerde ve her koşulda rahatsız oluyorsun. Bu sayede de konuların tükenmiyor. Gündemimizde çok tatsız olaylar var. Ama bunlar böyle olmasaydı da, veya ben bunların ayırıcısına varmayacak yaşta bile huzurlu bir insan değildim. Her dönemde huzursuzlanacak, beni uykularımdan ayrı koyacak içeriği ben kendi kendime zihnimde üretiyorum.

Baştan beri böyle miydi? Ne zaman keşfettin bu durumu? Mesela 2004 sene geri gidersek Atlantis 2000 işi dışsal bir olaydan yola çıktığın bir iş gibi de okunabilir mi?

Atlantis 2000 de aslında dışsal değildi, kendi hayatım içinde bir yere oturtmasaydım, üzerine bu kadar gitmezdim. O tarihte bir deniz altı batıyor ve bütün mürettebatın ölümü haberi, bir tane de fotoğraf var. Hikaye buydu. Tek bir fotoğraf üzerinden 118 tane denizcinin yüzünü hayal etmek gibi, hepsi birbirinden az bir şey farklı 118 tane desen. Bir yerde o fotoğraftan da uzaklaşıyorsun. Hatırlamak ve unutmak üzerine değişik bir senaryo çıktı ortaya. İlk önce bir tane fotoğraftan yola çıkarak bir tane desen yaptım, sonra o deseni beğenmediğim için ikincisini yaptım, onu da beğenmedim üçüncüsünü yaptım. O fotoğrafa takılmamın sebebi, oradaki genç adamın durağan bakışıydı. Benim de o esnada içimde bir kalp acısı vardı. Sorunlu bir ayrılık sürecinden çıkmıştım, yaşadıklarımın üzerimdeki etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Fotoğraf üzerinden metaforik olarak geride bıraktığım başka bir yüzü çağırıyordu. Ondan uzaklaşmanın da sembolüydü. Bir yüzü zihninden silmeye dair bir arayışım vardı ve başka bir yüz üzerine bu kadar uzun süre düşünerek meditatif bir şey yaparak kendimi iyileştirdim. Genellikle de böyle çalışıyorum.

Palmira tablosunda da aynı şey var, gazetede haber ile kendi hayatım arasında bir bağ kuruyorum. Bu bence çok enteresan, bir adamın ve bir kadının hayatında o gün olanların etkisiyle kendi iç dünyasında bulunduğu yerin filmi izlemek isterim, bunların bulunduğu kaynaştığı şarkıyı dinlemek isterim. Bir denge arayışındayım herhalde. Dışarı ile içerisi arasında. Belki de ben çok olağan bir şeyden bahsediyorum. Oradaki uyum yada uyumsuzluk, sen ve dünya arasında algı açısından, seni sen yapan şey senin bakışın. Diğeri de belki hep bir kurgu onu da bilmiyoruz.

Dışarıyla nasıl ilişki kurabileceğimi bir takım denemeler yapıyorum. Bir kısmı hayal ettiğim şekilde karşılıklı görüyor, bir kısmı da görmüyor belki. Konuşurken de nasıl anlaşıldığımı tartamıyorum. Sergi de daha fazla kontrol edebiliyorum. Resimde bir sözü silip üzerine başka bir söz söyleyebilirim.

Sergide resimlerin yanında atölyeden getirdiğin nesnelere kurduğun üç boyutlu yerleştirmelerden bahsedelim. Birer iş gibi konumlanmadan oradalar, isimleri de yok. Nasıl bir ilişkin var onlarla?

Cisimlere bir isim koymak istemedim, onları benim oyun alanım olarak serbest bırakmak istedim. Heykel veya sanat nesnesi veya enstalasyon gibi tanımlar da yapmak istemedim. Resim daha tuvali eline aldığı anda, daha sıfır noktasında sanat etiketi yiyor.

Bunlarda bir özgürlük var, şöyle yaparsan olabilir, böyle yaparsan olmayabilir gibi.. Çok ince bir çizgide duruyor. Bana heyecan vermesinin sebebi de bu. Muaflar, etiketlerden muaflar. Sorunsuz bir şekilde var olabiliyorlar, zaten benimlerdi ve özgürlerdi. Zaman içerisinde bu sergiyi izlerken onları da birer eser olarak sahiplenecek noktaya geldim. Onların da birer üç boyutlu resim, hiç olmadı birer eskiz olduklarını hissetmek zaman aldı. Bunu gerçekten yüksek sesle telaffuz etme cesaretini gösterebiliyorum. İleride yeniden üç boyutlu nesnel kompozisyonlar, duvardan kopuk şeyler sergileyecek olursam onların eser olarak dokunulmazlıkları da oluşacaktır. Şuanda hala test etme noktasındayım.

Bunu da merak ediyorum. Bir sergi yaptıktan sonra bilmiyorum nereye gideceğini, boyalı yüzeylerle bu nesnelere ilişkin ilişkisi beni çok heyecanlandırıyor. O kadar organik bir şekilde ortaya çıktı ki.

Bu organik durumun nasıl evrileceğiyle ilgili düşünceler gelişti mi bu süreçte? Sanırım bu bir tür sonsuz olasılıkların aynı anda belirmesi durumu. Yerleştirmeleri bir araya getirirken duyduğum heyecan, hazır nesnelere fon araştırmak çok keyifli ama şu soruyu soruyorum: Nesnelere ayıran nedir? Hakikaten duvarlardaki resimlere muhtaçlar mı? Onlardan bağımsız düşünülebilirler mi? Bu serginin bu kadar çok soru doğurması benim için müthiş bir zenginlik. İç güdüsel olarak farklı yanıtlarla soruları çeşitlendirmeye devam edeceğim demektir. Bu sergi benim için resim pratiğimi temel bir yere getirdi. Bilirkişi işinde de olduğu gibi, resmin hayat içerisindeki yerini eşitlemek istiyordum. Bu sergide bunları yan yana getirip var edebildim. Devamında yapıcı bir şekilde varyasyonlarını geliştirmeye gayret edeceğim. Olur olmaz bilemiyorum.

Bu arayış çok basit bir yere oturuyor, hislerinle ilerlediğin bir patikada yürümeye benziyor. Bir yol ayrımına geldiğinde iç güdüsel olarak yol seçimini yapıp, devamını kestirmeye çalışmak gibi. Murat'ın (Alat) sergide yer alan şiiriyle de tam örtüşüyor. Bir adım sonra nereye gittiğini bilmiyorsun, adeta anılar ve konular zihnine üşüşüyor. Sonunda da bitmiyor, yaşıyorum diyor, bir kutlama anı ve yoluna devam ediyor. Aynen sanatçının gittiği yol gibi. Ben o yolda yürüyorum, sen de o yolu izliyorsun. Ben anlamlandırmaya çalışırken sen de anlamlandırmaya çalışıyorsun.

Kuş yemleri, 2010'daki All Tomorrow's Paintings işini anımsatıyor. Serpilen çok yakışan bir detay. Kuş yemlerinin atölye ve işlerle bir araya gelmesi nasıl gerçekleşti? Anka atölyesinin penceresinden kuşlara yem atıyor. Çocuklar kuşları beslemeyi çok seviyor. Parklarda da o yüzden kuş yemi satılıyor. Çocuklar için büyük bir olay kuşların uçarak gelmesi. Benim hayatıma kuş yemi öyle girdi. Elimizin altında kuş yemlerinin bulunması olağan bir şeye dönüştü. Hadi bakalım kuşları beslemeye gidelim gibi bir şey oluştu. Kuş yemlerinin orada olması şarttı gibi, birebir örtüşen bir şey. On yedi senedir ben o atölyedeyim, saksılar herhalde yirmi senedir o mekanın demirbaşları. Annem onlara sardunyalara ekliyor, bunlar fazla olanlar. Eternit diye bir malzemeden yapılmışlar zamanında, bugün artık yok bile. Kullanımdan kalkmış bir malzeme. Bir yanda annemden bana kalan ve ağır bir nesne, bir yanda Anka'yla atölyeye giren kuş yemi ve ikisi de pencerede buluşuyor. Saksılar pencerede dururken Anka da pencerede duruyor. Saksılar sabit kalırken kuş yemi tüketiyor ve yenileniyor.

Burada kendi kafamda nesilden nesle bir buluşturma gerçekleştiriyorum. Daha du-rağan ve kalıcı olanla daha gündelik ve tüketilebilir olanın buluşması, eskiyle yeni, yaşlıyla genç arasında bir bağ kuruluyor. Her şeyin bir ömrü var. Her şey atölye eks-eninde bir araya geldiği gibi onlar da öyle.

Rip curl, isminde bir şey saklı gibi bir his veriyor...

Resimdeki eşim Cihan. Ensesinden kulağının arkasına doğru kaybolan kıvrımlar var. Rip Curl sörfte kullanılan bir terim, tüp (tube) derler, dalga kıvrılarak bir kanal yapar. Benim de buradaki hayalim Cihan'ın saçındaki bu kıvrımlardan kayıp gitmek gibi. Yanında yatarken, Cihan da kapıya dönük, bakışının olduğu yöne doğru gidiyorum. Sergideki politik hikayeler 19 Ocak, Bugün de Yaşıyorum, Resistance (10 kutu Efes birasını sipariş ettiğim iş)... Biraz kalmak ve gitmekle ilgili, son zamanlarda herkesin aklından geçen, önümüzdeki günlerde ne olacak sorusuna bir cevap arayışı. Biz evli de olduğumuz için çocuğun ve eşinle birlikte düşünmek, bu resimde biraz da birlikte düşünme hali. Kapı burada birlikte o kapıdan geçmek geçmemekle ilgili düşünceler üzerine.

Sonra ama, aşama aşama yeniden kendini tanımlama ve bulma süreci geldi, bir kadının doğumdan sonra yaşadığı süreç. Çocuktan sonra zamanın ne kadar hızlı geçtiğini de idrak ediyorsun. Gözünün önünde o kadar hızlı büyüyor ki, hayat her Allah'ın günü ne kadar önemli, insanın bir günü ne kadar olağanüstü bir şey. O gün içerisinde her keşif ya da alabileceğin bir ders, yaşayabileceğin bir karşılaşma bunlar ne kadar biricik. Bunları tekrar tekrar hatırlıyorsun. Seni sen yapan neyse onu ortaya kristalize bir şekilde, sansürlemeden çıkarmaya dair daha büyük bir dürtü geliyor. Hırs demek istemiyorum ama vaktin çok değerli olduğunu anlayıp senin için asıl olan neyse onu ortaya koymak önem kazanıyor.